

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.3. Sanctorum Patrum in hunc ipsum sensum atque affectum conspiratio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

ovem, nonaginta novem in montibus derelictis, alapas, crucem, flagella sustinuit, & suis humeris portavit ad callos, bajulans delicatam peccatricem. Quibus imitari videtur, quod antè dixerat Tertullianus: *Erroneam ovem patientia Pastoris requirit, invenit, & humeris insuper advehit bajulus patiens peccatricem derelictam.* Verùm delicatam peccatricem appellat Hieronymus; sive prius affluetam delicijs, eòq; laborum, rudem & inexpertam, sive etiam infirmam jam ac imbecillam: quippe longis fatigatam erroribus, & lassatam in via iniquitatis. *Multum enim errando laboraverunt; ut ait alio in loco Tertullianus.*

l. 2. de pat. c. 12.

l. 2. de penit. c. 8.

Ex quibus & illud intelligi potest: cuilibet, quamvis desperato, magnam sumendam esse de boni Pastoris benignitate fiduciam: quippe qui longius errantes eò requirat studiosius; eòq; sibi gratuletur amplius, quò magis perditam & desperatam ovem, ad ovile suum, & vitalia pascua reduxerit. *Venit enim querere, & salvum facere, quod perierat.*

Luci. 19.

§. 3.

Sanctorum Patrum in hunc ipsum sensum atq; affectum conspiratio.

Non absimili ratione, ad fiduciam ac spem divinæ misericordiæ, ex contemplatione boni Pastoris, ovem perditam requirentis ac revehentis, concipiendam; invenio plerosq; Sanctorum Patrum familiariter usos fuisse: quorum verba, ad ejus exercitij non confirmationem modò, aut commendationem, sed usum etiam ac praxim faciliorem, hoc loco juvabit apponere.

In primis enim eodem sensu video fuisse S. Ambrosiũ; dum ad illa verba psalmi 118. *Erravi sicut ovis que perijt: quæ- re servum tuum; ita scribit: Veni ergo, Domine JESU; quæ- re lassam ovem tuam: veni Pastor, quære, sicut oves, Joseph.*

In psal. 118. serm. 22.

Erra-

Erravit ovis tua, dum tu moraris in montibus. Quare me, quid ego te requiro; quare me, inveni me, porta me. Potes invenire quem tu requiris, dignaris suscipere quem inveneris, impingere humeris, quem susceperis. Non est tibi pium onus fastidio, non tibi oneri est vecturus justitiæ. Et infra: Porta me in cruce, qua salutaris errantibus est, in qua sola est requies fatigatis, in qua sola vivunt, quicquam moriuntur. Et alio in loco:

In Luc. c. ix. Gaudeamus igitur (inquit) quoniam ovis illa, quæ perierat in Adam, levatur in Christo. Humeri Christi, crucis brachia sunt. Illic peccata mea deposui; in illa patibuli nobilis cervice requievi. Hactenus S. Ambrosius.

Nec minus appositè S. Gregorius Nyssenus; qui ad illud Canticorum primo: Indica mihi ubi pascas, ubi cubes, (hoc est, ubi pascas gregem tuum, eumque accubare facias) in meridie; fiducia plenus, ita bonum Pastorem alloquitur: Ubi pascis, o Pastor bone, qui super humeros tollis totum gregem? Una enim est ovis universa humana natura, quam suscepisti super humeros. Ostende mihi pascua virentia; induc mihi aquam refectiois; deduc me ad herbam bonam ad nutriendum; voca me ex nomine meo, ut ego qui ovis sum, audiam vocem tuam; Et propter vocem tuam, da mihi vitam æternam.

Medit. c. 8. Sed dulcis sanè est inter Augustini meditationes, ejusdem argumenti illa ad Patrem æternum oratio: Ille attende pater quem genueris filium, Et quem redemoris servum. Hic aspice factorem, Et ne desicias facturam. Amplectere serenas Pastorem, Et respice miseratus allatam proprijs humeris ovem. Ille est fidelissimus Pastor ille, qui dudum err abundantem per abrupta montium, per precipitia vallium, multis varijsque quæsierat laboribus, quæ jam morienti, jam per longa exilia deficienti, et non inventa gaudens se supposit, Et mixto sibi amissa charitate à profunda confusionis abisso levavit; pijsque adstrictam complexibus, ad nonaginta novem, unam quæ perierat, reparavit. Ecce, Domine mi Rex, DEUS omnipotens, ecce Pastor bonus Rex fere tibi, quod commisisti ei, &c.

Ad Christum autem ita paucis S. Bonaventura: *ô bone Pastor, ego sum ovis illa, quæ periit & erravit, pro qua in cruce posuisti animam tuam. Ecce ego sum, agnosce eam, introduce me in caulas vulnerum tuorum. Et alibi: Recognosce in me imaginem tuam, quamvis deturpatam; & deduc me ovem, quamvis errantem, ad te pium Pastorem. Gratulatur dulcissimus Pater de redeunte prodigo filio; Pastor bonus de inventa ove; & piissima mater de drachma reperta. ô quàm felix erit dies & hora, quando super collum meum corrues, & oscula exhibebis!*

Stim. p. 1. c.

Ibid. c. 7.

Vit. c. 11.

Ejusdem deniq; salivæ ac sensus est, B. Laurentij Justini illa sub mortem precatio; ubi in singulari atq; divina boni Pastoris charitate spem omnem constituens, inter cætera his illum alloquitur: *Illam ego ovem amissam ad te Pastorem redeo. Vocem tuam novi, non alienorum: peto, Domine, ut ad ovile me reducas. Potèstne spernere vocem clamantis, & confugientis ad te?* Legi possunt reliqua in ejus vita: est enim oratio referta pijs sensibus, & dignissima, quam homo Christianus eo in articulo usurpet. Verùm de his hæcenus.

CAPUT V.

Quos adhuc peccare delectat, hos terroris potiùs quàm fiducia, in Christo crucifixo causas habere.

QUæ de fiducia in Christi passione ac morte collocanda aliquot capitibus disputata sunt, ea ad hos præsertim pertinent, quibus sua salus ita est sollicitudini, ut ejus respectu noxijs sese gravioribus abstineant, vel, si quando labi humanæ sortis imbecillitate contigerit, continuo sese respicientes, deplorent infelicitatem suam, atque spe veniæ &

Kk

emem-